

Společenství v Kvenu

Církev Společenství má velký podíl na tom, že se z barbarských kočovných kmenů stal jednotný a civilizovaný stát.

Ano, samozřejmě dá se říci, že všechna království, všichni dobří vládcí a šlechtici, všichni páni až po nejposlednějšího barona a baroneta spravujícího nejmenší vesnici a její lid, ti všichni jsou podporováni církví Společenství - neboť taková je vůle Otce a Matky, aby Společenství pomáhalo lidem spolu žít, smlouvami společenskými se vázati a navždy spolu vycházeti.

Dobrá vláda, fungující organizace, smlouvy, znalosti a informace - toto jemné předivo slučující společnost pomáhá Společenství zajišťovat ve všech civilizovaných zemích.

Jenže zde, v Kvenu, nikdy nic takového nebylo, jen stovky rozdrobených kmenů, zapolicích ve věčných válkách. Žádný vládce, který by zemi řádně spravoval a zajistil jí klid a pořádek. To vše bylo potřeba zajistit, vytvořit úplně od začátku.

A církev Společenství se tohoto přetěžkého úkolu ujala a ujala se jej horlivě - neboť zde proti ní stanul strašlivý nepřítel; nepřítel, kterého bylo nutné porazit za každou cenu. V Kvenu totiž sílila moc Zániku, lidé zde často věřili v padlé učitele, země byla plná bésů, krvavých obětišť a podivných sil a kouzel. Kven byl jako vřed, zamořující okolí zmarem a šílenstvím, který uctívači padlých učitelů společně s běsy šířili při svých útocích dál po Themis.

Církev Společenství se dlouhodobě snaží chovat jako moudrý, dobrý učitel, nikoliv jako válečník s mečem a pochodní, ale zde bylo nutné zasáhnout.

Kde je vůle, najde se i cesta - takže když kníže Taaveti přijal víru ve Společenství a požádal o pomoc v boji proti silám temnoty, církev Společenství mu zajistila veškerou možnou podporu. Dvorní ceremoniáři umetali cestu Aatamiho poselstvu, které si získalo přízeň vládců a rytířů jižních království; sama církev pak poskytla finance a zásoby. Byla využita každá zlatka, každá penny, kterou bylo možné obětovat, a na sever tak zamířil setrvalý proud karavan vezoucí peníze, obilí pro lidi a píci pro koně, kroužkové košile, kuše a halaparty pro vojsko, lektvary, masti a obvazy pro zraněné... a cokoliv dalšího, co si válka vyžádala.

Část odvážných ceremoniářů se vydala na sever, kde šli ve stopách vojáků a rytířů, šířili a vysvětlovali víru v Otce a Matku, pomáhali s léčením, tišili rány na těle i na duši, mocí Učitelů očišťovali dobyté svatyně a dovolávali se jejich pomoci pro ty, které postihly kletby či šílenství. Byla to právě tato podpora, která umožnila Taavetiho ofenzivu proti divokým kmenům a pacifikaci země.

Po konci války přišli do Kvenu další ceremoniáři jako učitelé. Kromě víry v Otce a Matku zakládali školy a špitály, šířili učenost a znalosti všeho, co bylo potřeba - od správy země po pokročilé techniky zemědělství.

Zakreslovali zemi do map, radili při uzavírání smluv se zahraničními obchodníky i státy i při přijímání úřadů u nově povyšovaných šlechticů. Církev Společenství pomohla při založení Řádu rytířů severu, který dodnes organizuje odvážné šlechtice a rytíře přicházející z jihu a vysílá je do komend na místa, kde jich je potřeba nejvíce.

Práce to byla složitá a úmorná, často nebezpečná. Hlava ceremoniáře je dodnes žádoucí trofej pro každého vyznavače padlých učitelů a je nespočet mučedníků, jejichž krev skropila prokleté oltáře v zemi, kterou přišli zvelebit. Přesto se však církev nikdy nevzdala, na místo každého padlého nastoupili noví odvážlivci, kteří po boku průzkumníků, osadníků a vojáků pomáhali šířit v divočině Kvenu dále civilizaci, tak jako se světlo pochodně šíří ve tmě.

A podařilo se. Dnes Kven pevně propojuje neviditelná síť Společenství, fyzicky reprezentovaná jejich síněmi a ceremoniáři. Každé dítě má možnost být do Společenství uvedeno a řádně zapsáno do Knih, každý mrtvý má nárok na řádné rozloučení... i kdyby snad tma a bažiny jeho tělo nevydaly, jeho jméno bude v knihách zapsané na vždy.

Způsoby místních lidí se změnil, místo vzájemných bojů se kmeny naučily spolupracovat, vázat se smlouvami o obchodu či přijetí služby. Mnoho rodin se usadilo, místo kočovného života lovců zvěře a pastevců sobů si vybudovali trvalé domovy a v potu tváře obhospodařují půdu či zakládají dílny.

A stejně jako bytosti tmy prchají před světlem pochodně, tak i mocnosti Zániku a jejich přísluhovači prchli před pořádkem a civilizací. Dnes již lidé mohou v klidu žít a vychovávat své děti beze strachu z toho, že by je jednou někdo odvedl na obětiště pro potěchu temných pánů. Ceremoniáři pomáhají v pevnostech severního Kvenu zdejšími šlechticům, vojákům a rytířům držet bdělou stráž, aby tomu tak i nadále zůstalo.

Tak, jako ceremoniáři přizpůsobovali Kven Společenství a civilizaci, museli se též sami přizpůsobit jemu. Kven je tvrdá země. Lidé zde nežijí stejně, jako ve sluncem prozářené Aragonii. A bylo by nesmyslné to po nich chtít. Stejně, jako se zde neujme vinná réva a místo zlatavé pšenice je potřeba přicházet s odolnými odrudami obilí, tak je nutné přizpůsobit i zvyky.

Ale kdo jiný, než ceremoniáři, již mají společnost stmelovat, by se měl snažit to pochopit? Kultura jihu jistě dokáže Kvenu mnohé dát. Ale ne vše je zde možné. Je třeba nacházet nové cesty, které budou odpovídat zdejšími zvykům, krajině i lidem. Vždyť ceremoniář má především budovat společenství lidí tam, kde slouží.

Mlčenlivá uzavřenost lidí Kvenu má ale i jednu výhodu: spor o Farinitskou reformaci, který se s takovou prudkostí rozhořel na jihu, zde nemá z čeho hořet. Většina ceremoniářů přichází ze Síče a ten je pevně v rukou původní Církve Společenství. A práce zde mají až nad hlavu. Proč si ji tedy komplikovat nějakými složitostmi vzdáleného jihu.

SVÁTKY SPOLEČENSTVÍ V KVENU

Zem sevřená po část roku hlubokými závějemi a tmou, odkázaná na krátká období hojnosti, má nezaměnitelný roční cyklus. Církev Společenství tuto potřebu jistě chápe a proto zde více než jinde dbá na slavení svátků učitelů, které mají pevně dané místo v ročním cyklu. Jsou to jmenovitě tyto:

Pirovy dny, které se v dobách, kdy jsou noci nejdelší, slaví. Vždyť právě v nich je světla a tepla ohně nejvíce třeba, než zase slunce na obloze vysvitne. Ve světle ohňů se lidé scházejí, na jeho počest drobné sladkosti pečou a o ně se dělí.

Dny Lacrimy v čase, kdy se řeky od ledů osvobozují a prameny opět otevírají.

Cedrovy dny ve kterých slavíme otevírání cest. Slunce na obloze převládne nad tmou, sních schází lidé konečně opět mohou po cestách chodit a se vzdálenými přáteli se scházet.

Dny Matky, které jsou nejvýznamnější událostí jara. Vždyť v těchto dnech se vše rodí. I sobí mláďata přichází na svět a vesele skotačí na čerstvě vzrostlé trávě.

Svátky Paséty, jejíž moudrost se obzvláště rozvíjí za dlouhých, sluncem prozářených dní, které lákají ke schůzkám nejen milostným.

Dny Triticie, během kterých je její náruč nejotevřenější, země vydává své plody, lidé je sklízí a na zimu uskladňují.

Svátky Héroa v době, kdy světla opět ubývá a tma se ujímá vlády. Vždyť právě ve tmě a strachu se udatnost a statečnost má největší šanci projevit.

Dny Otce, které jsou nejvýznamnějším svátkem podzimu, kdy je jeho ochrana nejvíce třeba. Lidé se stahují do opevněných sídlišť a uzavírají se před tím, co ve tmách obchází.

Osm svátků určuje život každé usedlosti a každého jedince. Stejně tak každého ceremoniáře společenství, který v Kvenu žije a zůstává. Většina kveňanů totiž bere plynutí roku velmi vážně a nechce, aby jejich záležitosti přecházely z jedné osminy do další. Do nové části je vždy dobré vkročit s volnými rukama. Vždyť nikdo z nás neví, co přinese.